

сатели, и които ученытъ имъ ги вардили отъ родъ въ родъ, ся измѣнили отъ времето, защо Старо-Българскіятъ, необработанъ оставенъ, пренебреженъ, и преслѣдованъ отъ Грецытъ, требувалъ да ся уварди неизмѣнно? До това ложно заключеніе, за което говорихъ горѣ, довело е Русскитѣ учены това, чи тиі никакъ не учатъ новыятъ Български языкъ. Само единъ Юрій Ивановичъ Венелинъ стѣпи на това поприще; но Богу было угодно, да го отнеме отъ Русската литература весма рано. Страститѣ и личность та на современницытъ ся мѣчиха да заглушатъ гласать на истината, която говори съ неговитѣ уста, но истината ще да восторжествува, и нѣкои вѣке познаха достоинството на изысканіята му, други зеха да му оставяватъ бранското поле; а когато заедно съ челоуѣцытъ угаснатъ и страститѣ, които ги волноваха, потомството ще почите памятьта му, като на изыскательтъ, който направи нова епоха съ трудоветѣ си. — А Българетѣ что щать направи? Българетѣ ще му въздвигнатъ сегаде памятницы (*).

(*) Българетѣ, които живѣять сега въ Одесса сваршаватъ вѣке подписката, за да зарачать въ Італія надгробный памятникъ за Венелина, та да го пратать